

A betakarás jelentősége 1.

Lance Lambert

Elhangzott: 1971. július 22-én, az angliai Richmondban

Az Ószövetségben

91. Zsoltár: „Aki a Felséges rejtekében lakik, az a Mindenható árnyékában nyugszik. Azt mondom az ÚRnak: oltalmam és váram, Istenem, őbenne bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarász csapdájából, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival befedez téged, és szárnya alatt lesz oltalmad. Pajzs és páncél a hűsége. Nem kell félned az éjszakai rettentéstől, sem a repülő nyíltól nappal, sem a dögvésztől, amely a homályban jár, sem pedig a döghaláltól, amely délben pusztít. Ha ezren esnek is el oldalad mellől és tízezen jobb kezed felől, hozzád nem is közelít. Bizony szemed csak nézi azt, és meglátod a gonoszok megbüntetését! Ha az ÚR a te oltalmad, és a Felségest választod hajlékodul, nem érhet téged veszedelem, és csapás sem közeleg sátradhoz. Mert azt parancsolta felőled angyalainak, hogy őrizzenek téged minden utadon. Tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. Oroszlánon és viperán jársz, eltaposod az oroszlánkölyköt és a tengeri szörnyet. Mivel ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, fölmagasztalom, mert ismeri nevemet! Ha segítségül hív engem, meghallgatom őt. Vele vagyok nyomorúságában, megmentem és megdicsőítem őt. Hosszú élettel elégítem meg, és megmutatom neki szabadításomat.”

Efezus 6,10-20: „Végezetül legyetek erősek az ÚRban és az ő hatalmas erejében! Öltsétek magatokra az Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszágával szemben! Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság szellemei ellen, amelyek az ég magasságában vannak. Ezért vegyétek fel az Isten teljes fegyverzetét, hogy ellenállhassatok azon a gonosz napon, és mindent legyőzve megállhassatok. Tehát álljatok elő, övezzétek körül derekatokat igazsággal, öltsétek fel az igazság páncélját, és kössétek fel a béke evangéliumának hirdetésére való készség saruját. Mindezekhez vegyétek fel a hit pajzsát, amellyel a gonosz minden tüzes nyilát kiolthatjátok. Az üdvösség sisakját is vegyétek fel és a Szellem kardját, amely az Isten beszéde (*rhémája*). Minden alkalommal minden imádsággal és könyörgéssel imádkozzatok a Szellem által. Ebben legyetek éberek minden állhatatossággal és könyörgéssel az összes szentekért, értem is, hogy adassék nekem szó, ha megnyitom számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelyért követségben járok láncok között, hogy bátran hirdessem, amint kell.”

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálát adunk Neked, hogy velünk vagy. Urunk, Te tudod, hogy mind más életkorban, más állapotban vagyunk szellemi értelemben, és mind más háttérből jövünk. Ó, Atyánk, imádkozunk a Te Szellemed által, hogy ragadd meg ezt a témát, és tedd élővé mindegyikünk számára, és add, hogy mindnyájan ráébredjünk valamire a jelentőségéből. A Te Fiad nevében kérünk. Ámen.

Ma este a betakarás témakörét fogjuk megvizsgálni. Ez talán az egyik leginkább életbevágó téma, amit együtt tanulmányozhatunk. Kétségkívül vannak, akikben most felmerül: „Soha nem hallottam a betakarásról. Hol van szó betakarásról a Bibliában?” Pedig a betakarás, befedezés, illetve elrejtettség az egyik olyan témakör, amelyet a Biblia a legelejétől a legvégéig kifejezetten hangsúlyoz. Ebben a csodálatos 91. Zsoltárban látjuk ezt jól összefoglalva, mely valójában, mint azt sokan tudjátok, a 90-nek a folytatása. Ugyanaz a zsoltár, csak kettéosztották. Megfigyelhetjük, hogy a Zsolt 90,1-ben így kezdi: „Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre”. A Zsolt 91,1-ben pedig így szól: „Aki a Felséges rejtekében lakik, az a Mindenható árnyékában nyugszik”. Lehet, hogy soha nem gondoltunk erre úgy, mint betakarásra, de pontosan ezt jelenti. „Aki a Felséges rejtekében (az elrejtett, titkos, elfedezett, betakart helyen) lakik, az a Mindenható árnyékában nyugszik (marad, ott fog maradni)”. A Mindenható lesz az ő védelme, a Mindenható lesz számára a biztonság, a Mindenható lesz az ő oltalma, a Mindenható odaáll közé és minden ellenséges dolog közé. „Aki az Urat tette hajlékává; aki a Magasságos rejtekében lakozik”.

Védelem az ellenséges dolgoktól

A zsoltár mindenféle szörnyűségről beszél. Beszél az éjszakai rettenetről, az éjszaka szörnyűségeiről. Beszél ragályról, ami nem csak fizikai betegség, hanem szellemi kórság is lehet. Nagyon sok keresztény szenved szellemi kórságtól – azaz olyan betegségtől, olyan fertőzéstől, ami nem múlik el, ami folyton leveri őket. Úgy gondolhatják néha, hogy ez azért van, mert nekik ezen az úton kell járniuk, de ez nem így van – hanem azért, mert felfedték, kitakarták magukat. Isten Igéje világosan azt mondja itt, hogy nem fog jönni a dögvész vagy a csapás. „Nem kell félned sem a dögvésztől, amely a homályban (éjszaka) jár, sem pedig a döghaláltól, amely délben pusztít” (6. vers).

Ha valaki kicsit is ismeri a Keletet, tudja, hogy létezik egy bizonyos fajta járvány, egyfajta betegség, valamiféle fertőzés, mely órák alatt képes végigsöpörni egy-egy közösségen, és meg is tizedeli azt. Erről beszél itt a zsoltáros, ez az a „döghalál, amely délben pusztít”, amely hirtelen, minden magyarázat nélkül mindent elpusztít. A sátorodhoz közelítő csapásról beszél – „csapás sem közeleg sátradhoz”. Háborúról beszél – „ezren esnek el oldalad mellől és tízezren jobb kezed felől, hozzád nem is közelít”. Az egész zsoltár mindenféle ellenséges dologról beszél, olyanokról, amelyek Isten gyermekeit akarják támadni; amelyek Isten gyülekezetét akarják célba venni, hogy elpusztítsák. De nem ezt akarja ez a zsoltár hangsúlyozni. Nem az benne a lényeg, hogy a keresztényeket ellenséges erők veszik körül, hogy a keresztényeknek halálra kell rémülniük mindattól, ami körülöttük van. Az egész zsoltár lényege a betakarás. Hogy Isten gyermeke magasra tartott fejjel járhat; hogy Isten gyermeke bátran jöhet a legszentebb helyre Jézus vére által, azáltal az új és élő módon, ami Krisztus Maga. Ez ennek a zsoltárnak a lényege: a betakarás.

Ha kijövünk a betakarásból, az ellenséges erők azonnal ránk tehetik kezüket. Ha befedezve maradunk, biztonságban vagyunk. Nincs ennél fontosabb kérdés fiatal és idős hívőnek egyaránt, mint ez. Amikor megkérdezik tőlem, hogy szerintem mi az egyik leglényegesebb dolog, amit egy fiatal hívőnek tudnia kell, habozás nélkül megmondom: Hogyan legyél betakarva, és hogyan maradj betakarva mint Isten gyermeke. Ha idősebb hívő kérdezi meg, szerintem mi a legfontosabb dolog, amit tudnia kell, neki is egyenesen megmondom: Hogyan legyél betakarva. Számos alkalommal láttam emberek életét kisiklani. Mind azzal kezdődött, hogy felfedték magukat. Sokunkban megtalálható

valamiféle ostobaság, arrogancia és elbizakodottság; bizonyosfajta érzéketlenség Isten dolgai és Isten útjai iránt. Megesik, hogy látjuk Isten tetteit, és nem értjük az Ő útjait; de emiatt végül elesünk. „Romlás előtt jár a gőg”; de gőgösek lehetünk úgy is, hogy nem feltétlenül vagyunk fennhéjázók más emberekkel szemben. Gőgösek lehetünk Istennel szemben is, mintha Istennek mindent fel kellene tárnia előttünk; vagy mintha jogunk lenne arrogáns és elbizakodott módon megmondani Istennek, mit tegyen. Ez az a felfuvalkodottság, mely a bukás előtt jár, és ez az a dolog, amiről beszélünk. Ismerek az Úr nagy szolgálói közül néhányat, akik az utolsó napjaikban kitakarták magukat.

Az ellenség célja

Az ellenségnek megvan a maga határozott célja Isten minden egyes gyermekével és Isten gyülekezetével szemben: az, hogy elérje, hogy felfedjük magunkat, hogy kijöjjünk a betakarásból, a fedezékből. Semmit sem tehet akkor, amikor Isten gyülekezete be van fedezve. Semmi sincs, amit a Sátán a gyülekezettel tehetne, hacsak Isten nem hagyja jóvá és nem engedélyezi. Ezért az ellenség egész terve, célja és stratégiája ebben a háborúban az, hogy kiteszítse a gyülekezetet a betakarásból, hogy az védtelenül felfedje, kitakarja magát; távol kerüljön a biztonságtól. Akkor az ellenség jöhet és lerombolhatja. Pontosan ez a stratégiája Isten gyermekeivel szemben is. Minden mesterkedése arra irányul, hogy Isten gyermekét észrevétlenül olyan helyzetbe taszítsa, hogy kijöjjön a fedezékből, a betakarásból; hogy megpróbálja ő maga szembeszállni az ellenséggel – az pedig pontosan tudja, hol találjon fogást a legjobbjaikon is.

A későbbiekben megvizsgálunk néhány nagyon jó példát az Ószövetségből és majd az Újból is; de most hirtelen Dávid jut az eszembe. Akkor jött ki a betakarásból, amikor nem ment el a háborúba az embereivel. Nem volt ott mint fej, amikor ott kellett volna lennie. Otthon maradt, és ezzel kijött a fedezékből. Miközben ebben a helyzetben volt, lehet, hogy azt gondolta magában: „Olvasni fogom az Igét. Csodálatos csendességet fogok tartani az Úrral.” Fel is ment a háztetőre, hogy ott áhítatot tartson és elmélkedjen, de nem volt betakarva. (Tehát beszélhetünk szellemi dolgokról úgy is, hogy közben mégis fedetlenül vagyunk, ha Isten akaratán kívül vagyunk.) Ott pedig meglátta Betsabét, és az aljas gondolat, hogy őt megszerezze, férjét pedig meggyilkolja, gyökeret vert a szívében. Honnan származhatott egy ilyen alávaló és ocsmány gondolat, ha nem a Sátánból eredt? Az volt a célja, hogy tönkretegy Dávidot és Isten minden munkáját Isten népében. Csodálatos az, hogy Isten pontosan értette, ki van az egész mögött, és az is csodálatos, hogy Dávid végül visszakerült a betakarásba, és azt mondta: „Boldog, kinek bűne meg van bocsátva, vétke elfedezve” (Zsolt 32,1).

Létfontosságú a betakarás. Ezért van, hogy az efezusi gyülekezethez írt levelében – amely, azt hiszem, valamennyiünk szerint a kinyilatkoztatás csúcspontja az Újszövetségben – Pál apostol az utolsó szavaiban visszatér a befedezésnek erre az egész kérdésére az után a hatalmas kinyilatkoztatás után. Talán nem gondolunk erre úgy, mint befedezésre, de ez pontosan az: „Ezért vegyétek fel az Isten teljes fegyverzetét”. Egyetlen rés se maradjon ki, tetőtől talpig legyenek betakarásban! Van valami Krisztusból lényünk minden része számára. Nagyon érdekes, hogy valójában nem csak egyénekhez szól itt, hanem az egész gyülekezethez beszél. Azt mondja mindnyájunknak: „Vegyétek föl az Isten teljes fegyverzetét együtt! Meglássátok, hogy Krisztus a sisak, hogy Ő a mellvért (a páncél), Ő a deréköv, hogy Ő a saru a lábatokon, hogy Ő a hit pajzsa, hogy Ő a kard a kezetekben.” Ezt jelenti a betakarás.

Az apostol nagyon jól tudta, hogy hívőknek egyetlen olyan csoportja sem, aki kezd meglátni valamit Isten örökkévaló szándékából, sem egyetlen olyan gyermeke Istennek, aki kezd többet meglátni annál, mint a bűnök bocsánata, aki kezdi meglátni, hogy az egész mögött hatalmas szándék húzódik örökkévalóságtól örökkévalóságig, nincs biztonságban, hacsak nem tudja, hogyan vegye föl az Isten teljes fegyverzetét.

Hadd illusztráljam! A betakarással kapcsolatos minden problémánk abból adódik, hogy mindannyian a két szemünk és a fizikai érzékszerveink által járunk. Olyan ez, mintha láthatatlan sugaraknak lennénk kitéve. Ha ebben a szobában valamilyen radioaktív dolog lenne, senki a szobában nem láthatná a sugarakat, senki sem láthatná a veszélyt, mégis minden egyes jelenlévő ki lenne téve a halálos sugaraknak. Mindannyian ugyanúgy ki lennénk téve valaminek. És pontosan erről szól a befedezés egész kérdése. Szellemileg ki lehetünk téve „sugaraknak” – azaz olyan dolgoknak, amelyeket se nem láthatunk, se nem érezhetünk testi érzékeinkkel, de amelyekről tudhatunk, ha szellemi érzékeink a gyakorlat következtében kiélesedtek. Tudhatjuk szellemileg, hogy mi minden érhet bennünket. Az egész probléma a befedettségből adódik. Ha be vagyunk takarva, semmi sem árthat nekünk a minket körülvevő veszélyes vagy kárt okozó dolgok közül.

Emlékszem, kisfiú koromban, amikor háború volt, az idősebb urak esernyővel és sisakkal indultak a munkahelyükre. Nem értettem, mire jók azok a sisakok, amikor kicsi voltam, de ahogy mondták, a repeszekhez van köze. Épp nemrégiben történt Belfastban, hogy egy fiatalember életét vesztette, amikor kihajolt az őrtoronyból, hogy a váltótársával beszéljen. Nem tette fel a védőmellényét, és eltalálta egy golyó. Ezt jelenti a betakarás is: soha ne legyünk védőmellény nélkül szellemi értelemben, soha ne legyünk az üdvösség sisakja nélkül szellemi értelemben, mindig legyen rajtunk Isten teljes fegyverzete.

Krisztus megkísértése is ennek mentén történt. Ha megnézzük Máté evangéliumának negyedik fejezetét, láthatjuk, hogy három fő módon kísértette vagy próbálta meg a Sátán az Úr Jézust, és minden alkalommal az ígét használta. Mit akart vajon elérni a Sátán? Tudjuk, hogy az Úr Jézus könnyedén kenyérré változtathatta volna a köveket. Hiszen nem sokkal később több, mint ötezer embert vendégelt meg öt kenyérral és két hallal; egy másik alkalommal pedig négyezret hét kenyérral és néhány hallal. Tehát könnyedén megtehetné volna most is, miért nem tette? Vajon elnémította volna egyáltalán az ördögöt, ha az Úr Jézus azt parancsolta volna, hogy változzanak a kövek kenyérré? Az egésznek azonban az volt a lényege, hogy az Úr Jézus nem úgy lett megpróbálva mint Isten, hanem mint Ember. És szívében tudta, hogy nincs utasítása Istentől arra, hogy ezeket a köveket kenyérré változtassa. Az ördög egyetlen célja az volt, hogy rábírja, hogy Istentől függetlenül cselekedjen; hogy rávegye, hogy valami olyasmit tegyen, ami helyesnek és törvényesnek tűnik; ami hitet fejez ki, és elsőrendű csodának számít, de Istentől függetlenül történik. Ha az Úr Jézus ezt megtette volna, azonnal ki lett volna téve az ellenség támadásainak.

Majd az ördög a templom magas párkányára állította, és azt mondta: „Vesd le magadat!”. Pontosan a 91. Zsoltárt idézte: „Mert azt parancsolta felőled angyalainak, hogy őrizzenek téged minden utadon. Tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” Éppen ez a zsoltár szól a befedezésről, amiről elmélkedünk. Nem tudta volna az Úr Jézus ezt könnyűszerrel véghezvinni? Hiszen sokszor, amikor az emberek meg akarták lincselni, egyenesen átment közöttük, senki sem érinthette. Könnyen megtehetné volna tehát, és milyen csodálatos is lett volna! Az ördög persze pontosan tudta, hogy Krisztus képes a köveket kenyérré változtatni, és azzal is tisztában volt, hogy a templom legmagasabb párkányáról is sértetlenül érne földet. Tudta! De abba akarta belevinni, arra

akarta rávenni az Úr Jézust, hogy Atyjától függetlenül cselekedjen. Ha ezt elérhette volna, azzal kitette volna az Urat egy másik világ halálos sugarainak.

Végigvehetjük tehát ezeket a kísértéseket, és megláthatjuk, hogy mindnek a betakaráshoz van köze. Nem állíthatom, hogy én magam mindent teljesen értek ezzel a témával kapcsolatban, és ezért el szeretném mondani nektek, hogy én is csak tanulom ezt, mint mindenki más. Tehát ha van itt valaki, akinek van bizonyága ezzel a témával kapcsolatban, szívesen meghallgatnám. De azt tudom, hogy ezzel valami olyanhoz nyúlunk, mint a jéghegy; csak nagyon kicsi látszik ki belőle. E téma hatalmas része a felszín alatt van elrejtve. Annyit tehetek csak tehát, hogy felkeltem az étvágyatokat, rámutatok egy pár dologra, kérdőjelet teszek egyikre-másikra, néhányat pedig elmagyarázok képességeim szerint, amennyire tudom. Ha e szolgálat eredményeként az Úr félelme támad bennünk, akkor már nagyon érdemes volt.

Az Úr félelme

Hol van az Úr félelme ma Isten népe között? Én láttam embereket meghalni Isten keze alatt. Én láttam, hogy az Úr még mindig az élő Isten. Nem szórakozhatunk Vele. Ő megemésztő tűz. Hódolattal és tisztelettel kell Hozzá fordulnunk. Én most nem arra a fajta görcsös félelemre gondolok, amit egyesek az istenfélelemmel társítanak; és azt sem akarom, hogy most hirtelen mindenki féljen bármit is tenni, féljen bármit is mondani, féljen hozzátenni a magáét (megnyilvánulni a többiek előtt) az Úr miatt. Nem ezt jelenti az Úr félelme. Pünkösdkor, amikor a gyülekezet a legerősebb volt, és az Úr hatalma leginkább megnyilatkozott, az Úr félelme támadt azokban az emberekben újra és újra. „Mindenkiben nagy félelem támadt a gyülekezetben” (Csel 2,43 – angolból). Mit jelentett ez? Nem akadályozta meg őket abban, hogy közreműködjenek (hozzátegyék a maguk részét), nem akadályozta meg őket a bizonyágtevésben, nem akadályozta meg őket a cselekvésben, nem akadályozta meg az Urat abban, hogy kijelentse Magát bennük és általuk, de nagy félelem volt mindnyájukon.

Ó, bár vége lenne már annak a sok komolytalanságnak, ami sokszor a Szellem munkája címén történik! Az ugyanis nem más, mint a lélek ténykedése a szellem területén. De amikor Isten Szelleme valóban működni kezd, félelemteljes hódolat és mély tisztelet támad bennünk. Elkezdünk figyelni arra, hogyan öltözködünk; elkezdjük figyelni, hogyan viselkedünk; elkezdjük figyelni a magatartásunkat, mert tudjuk, Kivel van dolgunk. Szeretjük Őt. Ez nem valamiféle görcsös félelem, ami büntetést és kínokat helyez kilátásba – ettől meg kell szabadulnunk. Hanem ez olyan félelem, amely az Isten iránti mély, érzékeny szeretetből fakad.

Az Úr félelme olyasmi, amit nem találunk meg a huszadik században. A sötét középpalakkal azonosítjuk, azonban Isten nem változott meg! A huszadik század nem azt jelenti, hogy Isten ereje alábbhagyott, vagy hogy Ő kevésbé lenne emésztő tűz, mint mindig is. Istenben nincs változás. Isten ugyanaz, mindig ugyanaz. „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz” (Héb 13,8). Ezért azt remélem, hogy amint ezzel a témával foglalkozunk, ha más nem, de a mélysége, a titka megérint minket úgy, hogy kereső és fogékony szellem jöjjön létre valamennyiünkben az Istennel való járásunkban.

Ószövetségi hivatkozások

Most pedig kalandozunk egyet, megkeresünk néhány helyet, ahol az Ószövetség a befedezésre hivatkozik. Ha nem is tudjuk az összeset, de jó néhányat megvizsgálunk. Először is, teszünk néhány kört; az első kör pedig a **személyes, egyénekre vonatkozó** kör lesz.

2Móz 33,21-23: „Majd azt mondta az ÚR: Íme, van itt hely nálam; állj a kősziklára! És amikor dicsőségem elvonul előtted, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engem, de az arcomat nem láthatod.” Miért kellett vajon Istennek betakarnia Mózeszt, az egyik legigazabb embert, akit csak ismerünk a Bibliában? Miért kellett betakarva vagy elrejtve lennie, amikor Isten megmutatta Magát neki? Tegyük fel magunknak ezt a kérdést. Egy napon mindnyájan látni fogjuk az Úr dicsőségét – de tudjátok, az Úr dicsősége megsemmisíthet minket, hacsak nem vagyunk betakarva. Az Úr dicsősége olyan lehet, mint több millió voltnyi feszültség, rögtön elpusztítana minket. Ezért az Úr betakarta Mózeszt.

„A szádba adtam beszédemet, és kezem árnyékával fedtelek be, hogy az egeket kifeszítsem, és megalapozzam a földet. És azt mondom Sionnak: Az én népem vagy” (Ézsaiás 51,16). Egészen rendkívüli ez a kijelentés, hogy mielőtt Isten beteljesíti szándékát, fogja ezt a valakit, igéit szájába teszi, és keze árnyékával befedi őt. Tehát Isten keze árnyék fölötté.

„Hasonlóvá tette számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejtett el engem.” (Ézsaiás 49,2)

„Aki a Felséges rejtekében lakik, az a Mindenható árnyékában nyugszik.” (Zsoltárok 91,1)

„Tollaival befedez téged, és szárnya alatt lesz oltalmad. Pajzs és páncél a hűsége.” (Zsolt 91,4)

„Hadd lakjam sátorodban örökké; menekedjem szárnyaid rejtekébe.” (Zsolt 61,4)

„Benjáminról monda: Az Úrnak kedveltje! Bátorságban lakozik mellette, fedezi őt minden időben, és az ő vállai között lakik.” (5Móz 33,12)

„Módfelett örvendezek az ÚRban, ujjong a lelkem Istenemben. Mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástjával vett körül, mint vőlegényt, aki papi módon fölteszi fejdíszét, és mint menyasszonyt, aki fölrakja ékszereit.” (Ézsaiás 61,10)

„Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: te fedezed be fejemet a háború napján!” (Zsolt 140,7)

Ez tehát jó néhány olyan igevers – melynél még sokkal több hasonló van –, ami a személyes betakarásról szól.

Most pedig nézzük meg az egyik legnagyobb szimbolikus dolgot az Ószövetségben: a **szent sáto**rt. Azt hiszem, mindannyian tudjátok, hogy minden szimbolikus volt a sátorban; az egész a mennyei dolgok mintázata volt.

„Ezután készíts kecskeszőr szőnyeget sátornak a hajlék fölé. Tizenegy ilyen szőnyeget készíts.” (2Móz 26,7)

„Egykönyöknyi egyik felől és egykönyöknyi a másik felől abból, ami a sátor szőnyegének hosszában fölösleges, lógjon le a hajlék oldalain egyfelől is, másfelől is, hogy befedje azt. Készíts a sátornak takarót is vörösre festett koszbőrökből és fölé is egy takarót delfinbőrökből.” (2Móz 26,13-14)

Először is volt fehér, kék, bíborpiros és karmazsin színnel szőtt takarószőnyeg. Azon a vörösre

festett kosbőr, afölött pedig a delfinbőr. Valójában nem tudjuk biztosan, hogy ez borz- vagy delfinbőr (vagy fókabőr) volt-e. De három takarója volt tehát a sáturnak, és mindháromnak jelentése van.

„Amikor elindul a tábor, menjen be Áron a fiaival, vegyék le a betakaró kárpitot, és fedjék be azzal a bizonyosság ládáját. Tegyenek arra delfinbőr takarót, terítsék le egy csupa kék bíborból készült ruhával, és dugják bele a rúdjaikat. Az áldozati kenyerek asztalát is terítsék le kék bíborruhával, tegyék rá a tálakat, serpenyőket, kelyheket és italáldozati korsókat. Legyen rajta a szent kenyér is. Terítsék le karmazsin fonálból készült ruhával, fedjék be delfinbőr takaróval, és dugják bele a rúdjaikat.” (4Mózes 4,5-8). Ha elolvassuk ezt egészen a 14. versig, láthatjuk, hogy végig minden a betakarásról szól. A sátor minden egyes részét be kellett takarni.

„Tegyék rá az egész hozzá tartozó fölszerelést, amellyel istentiszteletet végeznek: a szenesserpenyőket, villákat, lapátokat, hintőedényeket, az oltár egész fölszerelését, terítsenek rá delfinbőr takarót, és dugják bele a rúdjaikat. Miután Áron és fiai elvégezték a szentélynek és a szentély egész fölszerelésének a letakarását a tábor elindulásakor, menjenek oda Kehát fiai, és ők vigyék azokat. De ne érintsék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak.” (4Móz 4,14-15) Tehát mindent be kellett takarni.

Most menjünk tovább a 2Krónika 5-be. Itt talán sok nehezen érthető dolog van, de ha kérjük az Urat, meg fogja mutatni. „A papok pedig bevitték az ÚR szövetségládáját a helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek szentjébe, a kerúbok szárnyai alá. A kerúbok pedig kiterjesztették a szárnyukat a láda helye fölé, és betakarták a kerúbok a ládát és annak rúdjaikat fölülről” (2Krón 5,7-8). Miért kellett vajon a kerúbok szárnyainak betakaraniuk a ládát? Annyira elképesztőek voltak, hogy szó szerint betakarták az egészet, egyik végétől a másikig, és még azon túl is. Csak a rudak mindkét vége látszott ki a függöny mögött. A szárnyak az egészet befedték. Ez több helyen is megtalálható az Igében, hogy a kerúbok betakarják az Úr ládáját.

A következő kör, ami szerintem még érdekesebb, „**az Úr dicsősége**”. Itt elérkezünk ahhoz, amit én nagy titoknak tartok, de lehet, hogy az egész szóban forgó dolog kulcsa.

„Akkor fölment Mózes a hegyre, és felhő borította be a hegyet. Az ÚR dicsősége szállt alá a Sínai-hegyre, és felhő borította azt hat napon át, a hetedik napon pedig szólította Mózes a felhő közepéből. Az ÚR dicsőségének megjelenése pedig olyan volt Izráel fiainak szeme előtt, a hegy tetején, mint az emésztő tűz. És bement Mózes a felhő közepébe, és fölment a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel volt ott.” (2Mózes 24,15-18). Nagyon érdekes, hogy ez a kapcsolat az Úr dicsősége között és aközött, hogy azt valami betakarja, újra és újra előkerül. Például a következőben is:

„Ekkor a felhő befedte a gyülekezet sátrát, és az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot” (2Mózes 40,34). A felhő fedte be a sátrát, de Úr dicsősége töltötte be magát a helyet.

„A hajlék fölállításának napján pedig befedezte a felhő a hajlékot, a bizonyosság sátrát, és este a hajlék fölött volt tűz formájában reggelig. Így volt szüntelen: felhő borította be azt, éjjel pedig valami tűzforma” (4Mózes 9,15-16).

„Akkor az ÚR Sion hegyének minden helye és gyülekezete fölé nappal felhőt és ködöt, éjjel pedig fényesen lángoló tüzet teremt, mindezek fölött pedig dicsősége lesz az oltalom” – azaz a beborítás, vajon mit jelenthet ez? „Sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, oltalom és rejtek szélvész és eső elől.” (Ézsaiás 4,4-5)

Ez mind elég rejtélyes volt, de még több következik. Most a **kerúbokkal kapcsolatos** igék:

„A boltozat alatt a szárnyaik egyenesek voltak, egyik a másikkal összeért. Mindegyiknek volt két másik is, amelyekkel befedték elöl és befedték hátul a testüket” (Ezékiel 1,23). Ezeknek a kerúboknak három pár szárnyuk volt – két párat használtak a maguk betakarására, egy párat pedig a repülésre. Ugyanez megtalálható az Ezékiel 10-ben és még néhány más helyen az Igében. Mit jelent vajon? Tudjuk, hogy a kerúbok összetett szimbólumok, és képviselnek valamit. Például megtaláljuk őket a Jelenésekben Isten trónja körül. Amennyiben angyalok, akkor ezek a legirtózatosabb lények, amit valaha csak láttunk; mert akármerről nézzük, más arcukat látjuk. Ha előlről nézzük, van egyféle arcuk, ha hátulról, akkor egy másik, ha egyik oldalról, akkor egy harmadik, ha a másik oldalról, akkor egy negyedik. Kerekében lévő kerekeik vannak. Tudnak előre menni, hátrafele menni, tudnak erre menni, arra menni. Bármilyen szögben el tudnak indulni a kerekkel – a kerek egymásban vannak. Ezékiel a kerek zúgásáról is beszél. Szárnyaik vannak, de csak egy párat használnak a repülésre. Mindenhol szemük van, nem csak az arcukon és a testükön, hanem a szárnyaikon is végig, sőt még a kerekeket is szemek borítják. Az egész dolog Isten bennük lévő dicsőségét szimbolizálja és azt a fajta teremtetést, amelyet Isten akar.

„Abban az esztendőben, amikor meghalt Uzzijjá király, láttam az Urat magasra emelt trónon ülve, és palástja betöltötte a templomot. Szeráfok álltak fölötte, mindegyiknek hat-hat szárnya volt. Kettővel az arcát fedte be, kettővel a lábait, kettővel pedig repült” (Ézsaiás 6,1-2). Egy pár szárny a szem és az arc befedésére. Ez elég furcsa, mert nem tudom, hogyan tudja bármilyen teremtmény befedni az arcát, hogy ne lássa, merre repül. Egy pár szárny a lábakat fedi be, és egy pár szárnyal repül. Most már alighanem kezditek látni, hogy tényleg elég rejtélyes ez az egész betakarás-dolog! E látomások minden egyes részletének megvan a maga valós jelentése, és amikor az Ige kifejezetten beszél például a szárnyakról, hogy miként használják vagy miként nem használják őket, annak mindig megvan az oka.

Menjünk tovább a rejtélyekben, az Ezékiel 28-hoz. Feltételezem, a legtöbb keresztény, aki ismeri a Bibliáját, ezt a részt találja a legrejtélyesebbnek. A Sátánról szól, és egyike annak a két hivatkozásnak az egész Bibliában, ami arról szól, hogy miként kezdődött a bűn.

„Fölkent oltalmazó kerúb voltál, és odaállítottalak téged, hogy Isten szent hegyén legyél; tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned. Kereskedelmed nagysága miatt bensőd erőszakossággal telt meg, és vétkezted. Azért levetettelek az Isten hegyéről, és elkergettelek, te oltalmazó kerúb a tüzes kövek közül” (Ezékiel 28,14-16). Szerintem ez az egyik legtitokzatosabb hivatkozás a Bibliában. Tudjuk, hogy az ördög a legintelligensebb lény a világegyetemben. Tudjuk, hogy az ördögnek eredetileg volt egy pozíciója. Lucifernek hívták, és Isten eredeti háztartásában valami olyan feladata volt, ami az imádattal és a betakarással volt kapcsolatos; aminek Isten dicsőségéhez volt valahogyan köze; valami köze volt ehhez a dicsőséghez, amely fölé betakarás borult! Mit jelent mindez? Ezért megyünk végig az Ószövetségen, hogy rájövünk: Mit jelent mindez? Hogy felismerjük, van itt valami, ami jóval meghalad minket, valami, ami nagyon fontos.

Három héber szót használ az Ószövetség a betakarás kifejezésére. Az egyik azt jelenti, „eltakar, elrejt”, ez a legáltalánosabban használt. A második azt jelenti, „körülvesz, bekerít”. „Fölkent, »bekerítő« kerúb voltál”. Ez nagyon érdekes. A 2Mózes 33-ban azt mondja: „kezemmel betakarlak” – ez a szó az, hogy „körülveszlek, bekerítlek a kezemmel”. A másik hivatkozás Ézsaiásnál, „kezem árnyékával fedtelek be”, ott az van, hogy „eltakarlak, elrejtelek”. Van egy harmadik szó is, kevesebbet használt, az azt jelenti, „oltalmaz” vagy „befed, beborít”, mint egy nagytestű ragadozómadár, mely úgy

takarja be kicsinyeit, hogy hasi részének puha tollai közé rejti őket. Ezt a szót használja az Ige, amikor azt mondja, „bátorságban lakozik mellette, fedezi őt minden időben”. Beborítja őt, mint ahogy a sas oltalmazza kicsinyeit – így fedi be őket. Ez a szó, hogy „befedés”, nyilvánvalóan a védelemről, biztonságról, oltalomról beszél, illetve azt jelenti.

Újszövetségi hivatkozások

Krisztusban

Térjünk most át arra a területre, melyet talán kicsit jobban ismerünk. Egyszerű, újszövetségi nyelven megfogalmazva a betakarva, befedezve lenni egyszerűen azt jelenti: Krisztusban lenni. Ez a rövid kifejezés egyedül az Újszövetségben több mint kétszázszor szerepel. A betakarás azt jelenti, hogy Krisztusban vagyunk.

„Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgálói, **minden szenteknek Krisztus Jézusban (...)**” (Filippi 1,1). Ez a kifejezés: „Krisztus Jézusban” újra és újra megjelenik az Igében. Tudjuk, hogy amikor hiszünk, „Krisztusba” hiszünk. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne...” – ez a régi fordítás. Sajnos a nagyon modern, köznyelvi fordítások szerint „Krisztusban”, de nem egészen így van. Arról van szó ugyanis helyesen, hogy a hitünk Őbelé vitt minket. Tehát valami történt. Nem úgy van, hogy itt állunk ezen az oldalon, és hiszünk Krisztusban ott a másikon, hanem úgy, hogy a hitünk bevisz bennünket Krisztusba. A hitünk által Isten behelyez bennünket az Ő egyszülött Fiába. Tehát mi az Ő Fiában vagyunk.

Nagyon sokféle kifejezés van az Újszövetségben, amely a befedezéssel kapcsolatos. Valahányszor azt olvassuk, hogy Krisztusban vagyunk, hogy Vele együtt, Őbenne ültettünk a mennyei helyeken, feltámasztattunk Őbenne és a többi egyéb, ez mind-mind a betakarásról szól. Őbenne vagyunk. Isten ide helyezett minket. Ha megmenekültünk Isten kegyelme által, ha megmenekültünk Jézus Krisztus vére által, ha Isten Szellemétől születünk, akkor Krisztusban vagyunk. Ez a mi helyzetünk; Isten ide helyezett minket. Ez jelenti számunkra a biztonságot. Ő a mi erősségünk, Ő a mi erős várunk, Ő a Magasságos rejteke. Ez az a rejtekhely, ahová Isten tett minket – Krisztusban. Tehát Isten minden egyes újonnan született gyermekét Krisztusba helyezte. Isten Krisztusba helyezett minket; ez a mi helyzetünk! Hogy ott vagyunk-e a gyakorlatban az már más kérdés, de helyzetünkre nézve ez az igaz. Isten ide helyezett minket. Fiába vetett hitünk által Isten Őbelé hozott minket.

Az Úr neve

Három ezzel kapcsolatos kifejezést, illetve témát nézzünk meg. Az első az Úr neve. „Akármit kértek majd az én nevemben, megteszem azt” (Jn 14,13). Hogyan értette ezt az Úr Jézus? Bizonyosan nem úgy, hogy mint egy kis varázsigét, odabiggyesztjük az imádságunk végére, hogy „az Úr Jézus nevében”, és ez rögtön csodát tesz. Számos keresztény hiszi azt, hogy Jézus neve varázsigeként működik, és csak ki kell mondani, hogy „Jézus, Jézus”, és valami történni fog. De semmi sem történik, hacsak nem állnak a névhasználat mögött helyes, valós tények. Ha valós és igaz az, ami mögötte van, akkor kimondhatjuk Jézus nevét, és a pokol reszketni fog; különben soha. „Jézus nevében” – mit jelent ez? Azt jelenti, hogy Őbenne vagyunk.

Öt ujjam van az egyik kezemen és öt ujjam van a másikon, és ezek mind Lance Lambertben vannak. Nem másnak az ujjai ezek, ezek énbenem vannak. Ezek az ujjak mondhatják: „Mi Lance

Lambert nevében szólunk hozzád”. Nektek is vannak ujjaitok, de azok nem beszélhetnek az én nevemben, csak a tiétekben. Amikor az Úr Jézus azt mondta: „Akármit kértek majd az én nevemben, megteszem azt”, úgy értette: „Amikor énbennem vagytok, énbennem jöttök az Atyához”. Egyszerűen azt mondjuk tehát: „Atyánk, nem a saját érdemeink alapján jövünk Teled, mintha mi bármik is lennénk, mintha mi bármit is kaphatnánk Tőled, hanem a Te Fiadban jövünk Eléd, mi Őbenne vagyunk. Jogunk van az Ő nevéhez.” Így „mindent, amit csak tesztek, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek”. Mindent úgy tegyetek, mint akik Krisztusban vagytok. Ti itt vagytok! „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Itt vagyunk. A névbe gyűltünk össze, mert Krisztusban vagyunk. Mindannyian Krisztusban vagyunk; Krisztus van mindegyikünkben.

Jézus Krisztus vére

Vizsgáljunk meg egy másik kifejezést: „Jézus Krisztus vére”. Néhányan, miután borzalmas megtapasztalásaik voltak amiatt, hogy az ellenség szétmarcangolta őket, azt mondták nekem: „Egyszerűen nem értem. Pedig újra és újra azt ismételték, hogy »a Jézus vére, a Jézus vére«”. De nem ismételtetheted azt, hogy „a Jézus vére”, ha közben engedetlenségben élsz – mintha a Jézus vére való hivatkozással be lehetne csapni a Sátánt. Ha a Sátán tudja, hogy elfoglalt területe van az életedben valamilyen engedetlenség által, nem mondhatod egyszerűen: „a Jézus vére, a Jézus vére”. A Sátán ezen csak nevet. Amit tenned kell, hogy azt az adott dolgot azonnal a Bárány vére alá helyezd. Utána már mondhatod: „a Jézus vérében”. Amikor a Sátán jön és azt mondja, „és ezzel mi a helyzet?”, akkor mondhatjuk: „A Bárány vére, Atyám, a Bárány vére!”. És azonnal békesség van a lelkiismeretünkben, míg ha az a dolog még mindig nincs elrendezve, és úgy indulunk el, akkor továbbra is rossz lesz a lelkiismeretünk, és azt gondoljuk: „Nem is tudom; nálam ez nem működik. Mindenki arról beszél, hogy teljesen megigazultunk a golgotai szeretet által, de úgy tűnik, hogy nálam ez nem működik.” Hát persze, hogy nem! Nem lehetünk ilyen oktanok. A minket körülvevő láthatatlan világ látja a dolgok valóságát.

„Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1,7). Jegyezétek meg, kérlek, hogy van itt egy „ha”. Drága testvérek, nagyon világosan értsétek meg: ha nem járunk a világosságban Istennel, és nem járunk a világosságban egymással, akkor Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a vére nem folytatja ezt a megtisztító munkáját. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, hogy megbocsássa bűneinket”; de meg kell vallanunk! Ez a szó a görögben egyszerűen annyit jelent: „ugyanazt mondani” – elismerni, hogy Isten minek nevezi. Ha Isten bűnnek mondja, akkor én is bűnnek mondom. Ha Isten azt mondja, ez engedetlenség, akkor azt mondom: „Igen, Uram, ez engedetlenség.” Meg kell vallanunk.

Jézus Krisztus vére, Krisztus igazságossága – a Filippi 3-ban beszél erről Pál apostol: „És őbenne találtassam úgy, hogy nekem nem törvényből való saját igazságom van, hanem a Krisztusban való hit által Istentől való igazságom a hit alapján” (Filippi 3,9). Befedezve lenni azt jelenti, hogy Krisztusban vagyunk. Szólhatunk a nevében, cselekedhetünk a nevében. Krisztusban vagyunk. Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a vére folyamatosan megtisztít minket minden bűntől. Krisztusban vagyunk; az Úr Jézus Krisztus igazságosságába vagyunk felöltöztetve. Ez ilyen egyszerű.

És rögtön újabb kifejezés merül fel a betakarás témakörében. Életének utolsó óráiban az Úr Jézus nagy gondot fordított arra, hogy újra és újra használjon egy kifejezést: „**Maradjatok énbennem,**

maradjatok énbennem.” Újra és újra használta ezt végig a János 14, 15, 16. fejezetein. Utolsó szavai saját szeretett tanítványainak is ezek voltak: „Maradjatok énbennem!”. Hogyan értette? „Énbennem legyen a lakozásotok, ez a ti rejtkehelyetek, ez az, ahol biztonságban vagytok, ez ad számotokra biztonságot, itt védve vagytok.” „Maradjatok énbennem, és én tibennetek.”

„Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben” (Kol 3,3). Ez a betakarás. Ez az Isten fegyverzete. Ti is ilyenek találtatok az Úr Jézust? Ismeritek Őt úgy, mint az „üdvösség sisakját”? Rajtatok van, viselitek? Előfordul olyan, hogy támadás éri a gondolataitokat, mert nincs rajtatok a sisak? Sok szempontból a fej a legsérülékenyebb részünk. Ezért van szükségünk mindnyájunknak arra, hogy megtaláljuk Krisztust úgy, mint az üdvösség sisakját, hogy be legyünk fedve!

Ismeritek Krisztust úgy, mint igazságot – nem csak úgy mint az igazságot, hanem úgy, mint valóságot? „Derekatokat felövezvén igazsággal.” A modern fordítások szerint „megkötve vagy szorosra szíjazva”; tehát, az övet jól behúzni igazsággal, hogy erősen tartson. Ha van valami, amiben nincs ott a valóság az életünkben, akkor azt kieresztettnek, lazának érezzük. Ismeritek Krisztust mint valóságot?

„Az igazságosság mellvértje (páncélja).” Néhány modern fordítás úgy mondja: „a feddhetetlenség mellvértje”. Ez a szív fölött van, a szívbeli igazságosság fölött.

Fel vannak saruzva lábaitok a békesség evangéliumának készségével? Ez nehéz ige, de azt jelenti, hogy a lábunkra rendesen fel van kötve a békesség jó saruja. És mi ez a saru? A békesség. Ismeritek az Isten békességét? Ismeritek Krisztust úgy mint az Isten békességét? Nem maradhatunk meg Isten útján e békesség nélkül. Hogyan ismerjük meg Isten akaratát? „Isten békessége legyen a döntőbíró a ti szívetekben”, vagy „Isten békessége uralkodjék a ti szívetekben”. Isten békessége által fogjuk megtudni, hogy erre vagy arra menjünk. A lábaink fel vannak saruzva a békesség evangéliumával, és az evangélium az az út, melyen keresztül a békesség eljött hozzánk.

„A hit pajzsa.” Ismeritek Krisztust mint a hit pajzsát? Ez az, amit mozgathatunk, amikor a tüzes nyilak röpködnek felénk. Fedezék!

Kitakarás

Talán sokkal jobban megérthetjük ezt az egész kérdést, ha a negatív oldalról közelítjük meg, és megnézzük, mit jelent, ha felfedjük, kitakarjuk magunkat. Sok mai hívő elutasítja, hogy elhiggye, lehetünk gyengék, betegek, vagy akár meg is halhatunk. Pedig az 1Korinthus 11,30 szerint ha nem becsüljük meg a testet, vagyis Krisztus jelenlétének valóságát, illetve azt, hogy Krisztusban vagyunk, és Krisztus mindannyiunkban, akkor ez történhet: gyengeség, betegség, halál. Lesz persze, aki azt mondja: Miféle evangélium ez? De ennek az egésznek a betakaráshoz van köze! Valamennyiünknek vigyáznunk kell erre. Többen kérdezték: „Hogyan takarja ki, hogyan fedi fel magát az ember? Kezdek megijedni.”

Nos, a legjobb meggyőződni afelől, hogy Krisztusban vagyunk és ott is maradunk. Nem kell megküzdenünk azért, hogy takarásba jöjjünk; eleve ott vagyunk. Csak annyi a teendőnk, hogy ott maradjunk, ahová Isten helyezett minket; ha azonban valami félrecsúszott, gondoskodjunk a helyrehozataláról!

A következőkben meg fogunk majd vizsgálni ószövetségi eseteket olyanokról, akik felfedték magukat, mert ezek a mi tanulságunkra írtak meg, hiszen úgy lehet ezt a hatalmas témát legjobban megérteni, ha konkrét példákat látunk rá.

Valami olyan erősen megérintett most a napokban. Amikor úgy imádkozunk, ahogyan azt az Úr Jézus nekünk tanította, „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” (Mt 6,12) – vajon hányan értjük meg, mit imádkozunk? Arra kérjük Istent, ne bocsásson meg nekünk, ha mi nem bocsátottunk meg valaki másnak. Felismeritek, hogy ez kitakarás? Ha úgy járulok Isten elé, és úgy beszélek Istennel, hogy meg nem bocsátás van a szívemben, azzal kijöttem a takarásból. Vannak olyan erők, melyek figyelnek és így szólnak: „Aha, tehát ez azt gondolja, hogy megúszhatja ezt. Isten, Te mit válaszolsz erre?” Emlékezzetek vissza az Úr Jézus szavaira, amikor azt mondta: „Simon! Simon! Íme, a Sátán kikért téged, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited” (Lk 22,31-32). Hogyan értette vajon, hogy „a Sátán kikért titeket”? Menjünk csak vissza egy kicsit korábbra, és azt láthatjuk, hogy Péter azt mondja: „Uram, az életemet adom érted!”. Nem ismerte magát. Abban a pillanatban ki volt takarva; a Sátán pedig Isten elé ment, mondván: „Hallottad ezt? Ez tényleg így van? Hadd kapjam meg!” Isten pedig azt felelte: „Megkaphatod, mert van valami, ami ki fog munkálódni benne; és amit a próbatétel során elveszít, csak olyasmi lesz, amit nem érdemes megtartani.” Jézus így szólt: „Imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited”. Nem is fogyatkozott el. Habár megtagadta az Urat, hite, mely sokkal mélyebb volt, mint a tagadása, soha nem fogyatkozott el. Átvészelte a próbát.

Imádkozzunk!

Urunk, Te ismered mindegyikünk szívét, és mindegyikünk szívének állapotát. Urunk, senki közülünk nem akar kitakarva lenni. Ezért, dicsérünk Téged, magasztalunk Téged azért a biztonságért, azért az oltalomért, amit Te adtál nekünk az Úr Jézus Krisztusban. Segíts mindnyájunknak, Urunk, hogy a világosságban járhassunk. Segíts mindnyájunknak, Urunk, hogy valóban Benned lehessünk. Ó, bárcsak ez az igazság átjárhatná a bensőnket! Ezért Atyánk, a Te kezedbe tesszük ezt, amit most hallottunk, ami olyan mély, titokzatos és meghalad minket, de a Te Szent Szellemed, Atyánk, megvilágosíthatja mindannyiunk szívét. Add meg, drága Urunk, hogy az Irántad való tisztelet, az Irántad való hódolat, az Úrnak az a szerető, érzékeny félelme, amely a bölcsesség kezdete és az élet forrása mindazoknak, akik ismerik, létrejöhessen mindnyájunkban. A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Forrás: [Covering #1: Survey Of Covering In The Old Testament – Lance Lambert Ministries](#)

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>